

de nyankomne. For de fleste vil det være nødvendigt at gaa højere, til 125 eller 130; jeg antager, at de fleste Folkeforsikringselskaber vil være oppe paa en 30 pCt.s Tillæg. Men nu kan De straks regne ud, at tager vi 30 pCt. som Tillæg, altsaa siger, at Bruttopræmien skal være 130, hvoraf de 100 er Nettopræmie, de 30 Tillægspræmie, saa maa vi for det første tage 30 pCt. af disse sidste, det vil sige 9 Kr., og hvis der saa staaar, at vi kun maa tage 6 Kr., saa er vi ganske stoppede og kan overhovedet ikke afskrive Præmien paa den Maade, som vi synes, det er retfærdigt. Jeg kan ikke se rettere, end at det er de gamle Selskaber, der her prøver at spænde Ben for de yngre. De siger ganske vist — det blev ogsaa sagt af det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow) — Ja, men vi vil ikke bruge den Metode, vi har disse Kapitaler, som vi kan bruge. Nu mener jeg, som jeg nærmere skal komme ind paa om lidt, at det er strengt taget ikke retfærdigt at bruge fra tidligere Forsikringer opsparede Kapitaler til at hjælpe paa nye Forsikringer, der kommer til. Det er ikke en retfærdig Fordeling indenfor et Livsforsikringselskab. Det ideelle maatte være, at hvad hver Gruppe af forsikrede havde indbetalt, sparedes sammen for dem, og at det Overskud, der maatte fremkomme, ogsaa kom dem til gode. Det maa nu imidlertid være overladt til Selskaberne og høre ind under deres Styrelse, og naar de finder det rigtigt, og deres Medlemmer finder sig i det, er der ikke noget at sige til det. Men Situationen forekommer mig rigtignok ret mærkelig. Her staaar Landets øverste tekniske Myndighed, vort Forsikringsraad, som har gaaet Selskaberne efter — og man maa jo tro, at ingen andre ved saa god Besked med de enkelte Selskabers Beregningsgrundlag, Tillægspræmier o. s. v. som netop Forsikringsraadet —, med Ministeren i Spidsen og er kommet til det Resultat, at vi skal være fri for at have Besvær af disse Erhvervsomkostninger. I det tidligere forelagte Lovforslag fra Begyndelsen af 1912, det, der ikke blev færdigt i Landstinget, siges der i Motiverne til § 33: „Ved de nu foreslaaede Ændringer til § 19 vil et Selskab ikke kunne komme i Forleghed af Hensyn til Anskaffelsesomkostninger, naar disse holdes indenfor rimelige Grænser“. Altsaa, Ministeriet og Forsikringsraadet mente den Gang, at Selskabernes Omkostninger var holdte indenfor rimelige Grænser, naar man tager 30 pCt. af Tillægspræmien, dog ikke over 8 pCt. af

Nettopræmien. Det Resultat var de komne til, og de siger, at naar det kan ske, vil Selskaberne ikke komme i nogen som helst Forleghed med Hensyn til Anskaffelsesomkostningerne. Men naar saa nogle Selskaber, der ikke selv vil bruge denne Regel, sætter sig til at lave Loven om, maa da enhver kunne se, at det er netop for at bringe andre Selskaber i Forleghed i Henseende til Anskaffelsesomkostningerne. Jeg haaber imidlertid, der maa være saa megen Forstaaelse her i Tinget, at vi kan vende tilbage til det, som har været anerkendt af Ministeren og Forsikringsraadet som det heldigste for, at Livsforsikringsagen kan faa den videste og størst mulige Udbredelse i vort Folk. Jeg maa føje til, at hvis virkelig de gamle Selskaber skulde kunne sætte dette igennem og lægge denne Hindring i Vejen for, at de unge Selskaber fremdeles kan udvikle sig, saa vilde jeg for mit Vedkommende meget hellere blive staaende ved de gamle Afskrivningsregler med de 6 Aar. Dem har vi nu indrettet os efter, og dem haaber vi at kunne klare. Man skulde dog ikke, naar man nu ændrer Loven, gøre Vilkaarene endnu strengere og haardere, end de har været hidtil, for at nogle enkelte Selskaber skulde blive i Stand til at vinde videre frem.

Jeg skal derefter gaa over til det andet store Spørgsmaal, som Loven indeholder. Det er § 17, der indeholder Reglerne om en Sikkerhedsfond. Det fremstilles vistnok i Regelen saaledes, at denne Sikkerhedsfond kræves ud fra den Betragtning, at det er nødvendigt for Selskabernes Soliditet, og de allerfleste vil vel ogsaa mene, at det er en Slags Reservefond, der lægges op, for at Selskaberne kan blive og være tilstrækkelig solide. Jeg tror, det er vanskeligt at forsvare ud fra den Betragtning. Som jeg før sagde, er det Nettopræmierne, der lægges hen som Præmiereserve; det er dem, der er den egentlige Forsikringsfond, det er dem, der skal svare til, at de forsikredes Krav helt kan fyldestgøres. Disse Nettopræmier er nu beregnede efter en Dødelighedstabel, der i hvert Fald her i Landet giver en meget stor Underdødelighed. Jeg haaber, ærede Medlemmer forstaaar, at den beregnes efter en større Dødelighed, efter en kortere Levealder end den virkelige, og Forskellen bliver større og større. De ved alle, hvor forbavsende hurtigt Levealderen stiger. Da jeg var Dreng, talte man om Menneskets Levealder som 33 eller højst op til 40 Aar; nu er vi, saa vidt jeg hu-